Triangl

Je mi zle od přejedení, zoufal si Igor. Pěkně se zakulacuješ, obaluješ se tukem a ani si toho nevšímáš. Už jsi to vzdal. To jediné mu mohlo zkazit sváteční náladu, kterou pociťoval od doby, co do Bětky pronikl. Bylo to u oběda. Jak se říká, pochopil ji a poznal. Nepovšiml si však toho, že za ním u stolu seděl ještě jeden mládenec. Byla to Igorova ideální představa o duši muže. Proč jen se Bětka otočila, vstala a odešla? Asi už jí byl málo… Jeho něžné přezdívky, jejich veverčí hnízdo a dikobrazí láska, vše bralo za své. Musím na sobě konečně začít pracovat! První měla být řízená představivost po požití omamných látek. Druhá taktéž. Třetí měla prsa pěkně zakulacená. Pronikal mezi ně svou chloubou, kterou byl pohled odzbrojující jemná čidla na dívčích tvarech. Cože? Svým pohledem dovedl i skály lámat, ale ruce nohy mu už nesloužily. Téměř se nemohl ani obout. Tehdy byly Vánoce a on dostal ten nástroj, který měl nahrazovat jeho mužství. Byl to triangl.

Začal zprvu vyťukávat melodii, která měla připomenout Sibeliův houslový koncert, pak se vrátil k jakýmsi africkým rytmům a nakonec skončil u depresivního tu tam. Vstaň a choď, říkal kdysi ten, kterého měli pověsit za nohy, ale pověsili ho jen za ruce. Nemohli se do něj dostat, tak použili železné hřeby a kladivo. Stejně si ale pořád něco myslel, umíral s křížkem po funuse s úsměvem blaženě šťastným. Otče, proč jsi mě rozpustil? Rozejděte se! Ano, tak to zaznělo kdysi v Igorově mládí. On se ale nerozešel. Pořád byl s Bětkou, přestože jím hluboce pohrdala. Od doby, co se naposled viděli, přibral tři kila. Docela slušné na to, že byl v lázních jen šest dní, než ho stesk donutil k přerušení pobytu a sedl si do vlaku. Za Bětkou, znělo mu v ušních lalocích a triangl v baťohu nepříjemně zvonil. Zvedl telefon a zavolal svému psychologovi. Je to výsada bohatých a slavných, moci se vždycky na někoho spolehnout. Jindřichu, oslovil svého psychologa Igor, přerušil jsem pobyt, musíte mi odpustit. Nemyslím to ve smyslu toho fašistického filosofa jako metaforu, jedu prostě z lázní zpátky za Bětkou. Sestřičky po mně moc nejely a přibral jsem další tři kila.“ Nejde vydržet celý život s jedním člověkem, proto jsem dvakrát. Jednou jako já, jednou jako ideální představa o duši muže. Něžná varlátka schovaná

v trenýrkách a pod nimi roztrhaná kůže, záněty a smrt. Jak patetické! Ta kůže se mu začala trhat od doby, co začal tloustnout. Nepomáhaly na to masti ani jiné přípravky. Rád by se vzdal, ale nebylo čeho. Zbýval mu jen holý život, tak ucumolousaný, že by to nezvlhčilo ani okvětní plátky rostlinek, natož lůno ženy. Je mi ze všeho na blití. Okamžitě přestaňte, křičel na Igora vyděšený Jindřich, už se ve vás zase ozývá. Víte, jak to skončilo minule, návštěvou nevěstince a pak vařením palačinek a přibráním dalšího kila. Vás už orgasmy nerozhází, mluvili jsme přece o rezignaci, a na tu je ještě čas. Vzdejte se ho, nemůžete za to, že na něj Bětka myslí, když do ní pronikáte. Viděla vás tuhle také dvakrát, svěřila se mi s tím. Tak vy ji znáte, obořil se na něj Igor. V jeho mysli projeli mučivé představy trojúhelníku, který měl čtyři hrany. Jako těleso, zraňované tím, že vytlačuje stále více vody.

Bezový květ, křičel na něj Jindřich, neboť to bylo jejich domluvené klíčové slovo, Igor ho ale už neposlouchal a zavěsil. Za okny běhaly srnky. Vyndal triangl a zkoušel do něj zasunout levou ruku jako do oprátky. Na čem bych se mohl oběsit? Zkoušel se milostně dotýkat trianglu v úzké štěrbince, která zbývá mezi kovovými tyčkami tam, kde se trojúhelník rozpojuje. Udělal tím dojem na dívku naproti sobě, připadalo jí to lascivní, tak opustila kupé. Stála teď na chodbě u okna. Igor osaměl. Už nežmoulal úzkou tyčku a nezkoušel se s ní trefit do prázdného prostoru tak, aby se trojúhelník konečně sevřel. Naopak opět zkusil štěstí a jemným poklepáváním vyloudil z trianglu něco jako rytmus třetí věty z koncertu finského génia, podle nějž se v Praze jmenuje i tramvajová zastávka. Cítil, jak to nefunguje, a tak se jako už tolikrát předtím zase pomalu sesul do pochodového tempa, které zpomalovalo. Buší mi ještě srdce, nebo se už kdysi dávno utrhlo? Vyzváněl telefon. Byl to Jindřich. Jen co ho Igor zvednul, ozvalo se rozčilené „bezový květ“. Ano. To bylo to slovo. Nikdy Jindřichovi neprozradil, že už ho kdysi používal, když si s Karolínou hráli na hrubého pána a poddajnou služku. Bylo to slovo, které Karolína používala, když zacházel v naplňování svých představ příliš daleko. Jednou jí udělal i modřinu. Byl to vlastně konec jejich vztahu. Igor nebyl odborník na vztahy, poznal jen začátek a konec. Nechtěl mít však harém jako samec zmije. Jeho touhou byla dikobrazí láska,

monogamie, ale s holkou, co mu to občas dovolí. Ten druhý mezitím odešel a Igor osaměl s Jindřichem na drátě. Musím ti to vysvětlit, sliboval Jindřich, který přirozeně přešel do tykání. Neviděli jsme se dohromady víc než třikrát. Říkal jsem jí, že toho bude litovat, ale nemohla se ode mě odtrhnout, potřebovala to vědět.

Igor poslouchal Jindřichovo vyděšené mumlání a uvědomoval si, že se opět vrací ty představy. Znovu se stávám stáváním se sebou. Bezový květ už měl význam leda jako příchuť do sirupu. Nebyly tu už ty dívky, kterým ho kladl na ňadra. Už tu nebylo jeho třicet dva hanlivých přezdívek ze střední školy. Ani jeho věčně rozkročené nevědomí. Jen ta kůže v rozkroku se pořád trhala a on se děsil toho, kolik nových kilogramů na něm Bětka pozná. Bezpochyby jí to s Jindřichem šlo a nemusela se pořád nadechovat k omluvám. Je to věc velikosti muže, která musí být adekvátní k tomu, aby se žena vzrušila a ztratila zábrany. To se jí s Igorem už dlouho nepodařilo a nebyla to jen její vina. Od té doby, co se ten druhý vrátil, ani ho nemám pojmenovaného, říkal si Igor a přemýšlel nad tím, co se změnilo. Mezitím projeli Kolínem a on si uvědomoval, že má cestu z Luhačovic z větší části za sebou. Utekla mi docela rychle, radoval se v duchu. Věděl, kam zamíří a nehodlal na tom nic měnit.

Tolik se toho přerušilo, že ani nevěděl, jak pokračovat. Mít terapeuta, který je spřáhnutý s vaší ženou, to se mu nelíbilo. Vypnuté zvonění na mobilu a hledat, kde je teď asi Bětka a kde Karolína, kde nevěstince, hodně se mu toho rozleželo a vydal se k řece. Do uší si pustil andělskou hudbu, kterou tak dobře znal. Nijak nespecifikovanou, určenou snad pro toho druhého Igora, který v něm stále přebýval. Nejspíš to byl hrdina opery, ne snad pěvec, ale přímo jeho předloha, kníže v zakarpatské Rusi nebo ještě vzdálenější. Kilogramy tohoto Igora zrovna netížily a křepce běhal po stepích střední Asie. Igor se jím chtěl stát, dokonce si za tím účelem změnil i jméno, bylo však už jasné, že neuspěje. U řeky si koupil párek v rohlíku s hořčicí i kečupem. V krámku také vybral z mnoha příchutí minerálek jednu, která mu připadala nejméně exotická. Vzpomínal na Karolínu a přemýšlel, jestli jich nebylo víc. Jak jinak by bylo možné, že ho tak skvěle

doplňovala? Jung tomu říkal anima. Ano, žádná Karolína nikdy nebyla, Bětka také není, je jen Igor a jeho pero namočené do kalamáře. Podepisuje inkoustem, ne krví. To je poznat z každého jeho pohybu, lhostejnost namířená k světu. Neměl už přátele a byl tomu rád. Co může být povrchnějšího než kontakt s lidmi. Ve skrytu duše, uvnitř, se toho děje nejvíc.

Mezitím se vracela Bětka z nákupu zavěšená do Jindřicha. Chtělo by se říct, že tohle už Igor jednou viděl, nemohl tomu však uvěřit. Někdy je to silnější v člověku zkrátka potlačeno. Bylo to snad jejím malováním? Nebo tím, co všechno byla ochotná provést? Z jeho strany mu to stále jaksi nedocházelo. Že se holka, navíc nevyrovnaná, zamiluje do terapeuta svého dlouhodobého přítele, to by jaksi ještě chápal. Co však k tomu mohlo vést jeho? Dikobrazí láska, zase si představil ten časopis pro milovníky humoru, všechno se mu hroutilo pod rukama, nebyl už schopen ani udržet nit. Ani pírko. Když si na veřejných záchodcích rozepínal poklopec, bylo to těžké. Strašně těžké. Z prstů se mu vytrácela všechna síla. Veverčí hnízdo, tam kde spolu ulehámе, jenže veverky nemají hnízdo. Taky blbě vymyšlená metafora. Jenže co s tím dělat po deseti letech? Že se malovala a přitahovala muže, to věděl, že ale využije náhlého úpadku zájmu médií o jeho osobu k tomu, aby k sobě někoho doslova přirazila, to bylo momentálně nad jeho chápaní. Odešel ze záchodků pomočený a měl chuť skočit do řeky, nepřelezl by však zábradlí. Došla mu baterka ve walkmanu, jak ze zvyku říkal modernějšímu přehrávači. Měl plnou peněženku peněz, ale stěží by je teď vyndal. Neudržel by v ruce ani propisku. Byl nejvyšší čas nechat si zavolat sanitku jako tehdy v devadesátém pátém. Usedl. V tom nebyl sám. Je víc lidí na světě, kteří usedavě pláčí, a právě mezi ty se pokoušel dostat. Pomalu a obezřetně vytahoval z baťohu mobil, když tu ho něco nepříjemně zastudilo v prstech. Byl to jeho triangl, dárek od Bětky. Znovu, jako puzen nevědomou silou, se dotýkal toho nástroje a cítil, jak se přes chlad v něm rozlévá i teplo. Pravá ruka, kterou teď držel na trianglu, postupně ožívala jedinečnou silou, zároveň s ní se však šířilo nesnesitelné horko do hlavy. Bylo mu na omdlení. Pustil se trianglu a vše přestalo. Když se ho znova dotknul, už se to nedělo, cítil jen chlad.

Tak takhle se míjí příležitost k tomu, si to se světem jednou provždy vyjasnit. Myslím, že ten druhý Igor by se trianglu nikdy nepustil, říkal si Igor. Nějak si vzpomněl na to, že už ho Bětka nečeká a bylo mu do pláče. Bylo to jiné než v devadesátém pátém. Tentokrát už byl rozhodnut. Podepíše to a napíše telenovelu. Zavolal Jindřichovi a všechno si vyříkali. Jeho nejhorší podezření byla nevývratně vyvrácena. S Bětkou nespal, jenom ji doprovázel, bála se o něj. Všichni se o něj bojí, všichni ho milují. Ne toho druhého Igora, toho co sedává za ním, toho co mu zrovna bodá injekci do zátylku. K čertu s ním. Jen nevěděl, jak hodlá zhubnout ty tři kila. Byl teď zase zpátky v realitě a mohl si zavolat taxík. Nebylo mu příjemné, že ho řidič poznával. Všichni ho tu poznávají a všichni znají jeho Komnatu. Chtěl domů, ale bylo pozdě. Nechal se chvilku vozit po městě a pak se vrátil do čtvrti, kde strávil dětství. Těch třicet dva hanlivých přezdívek, co mu dali spolužáci. Nebyla to tehdy psychická šikana? Nebo jak ho vytáhli za nohy. Snad proto psal o Něm. Snad proto ho tolik miloval. Teď zapadl do hospody a po třech hodinách si zapálil. Ano, bylo už deset, od chvíle, co přijel do Prahy, uběhl už nějaký ten čas. Všechno mu docházelo, ale s tím, jak mu to docházelo, mu docházelo i to, jak to, co mu dochází, je vlastně nicotné. Nesnášel znaky svého důstojenství a nejradši by je skryl a vyplakal se na rameni nejbližší osobě.

Když ho Jindřich s Bětkou našli, bylo už pozdě. Měl ostříhané vlasy a odsátý všechen tuk. Navždy se ztratil. Tak to aspoň Igor interpretoval o pár let později, kdy už nevěděl, o kom se vlastně mluví. Rád by poznal toho druhého v sobě i v druhých, někdy i toho prvního nebo tu první, bylo to zcela nutné pro to, aby mohl zase psát. Ale od té doby, co ve stavu podobném šílenství zapálil svůj vlastní archív a kartotéku charakterů, už to prostě nešlo. Útěchou mu bylo, že vedle něho zůstávala Bětka. To je pro vás teď velmi důležité, shrnul to jednou trefně Jindřich. Vzal ji na parník a ona po letech měla zase jednou pocit, že se oni dva spojili. Pak se o to pokusili i doma, kde to přejmenovali na doupě veverek. Láska dvou dikobrazů nemusí být věčná, hlavně když je vděčná, tak si to teď říkali a bylo jim spolu dobře.